SVJEDOČANSTVO IZ KNJIGE "MENI JE BOG POMOGAO" -

www.molitvenici.net

RUGALICA POSTAJE SVEĆENIK

Kao mladić bio sam vrlo buntovan prema vjeri. Taj moj

ukorijenjeni oblik nepoštivanja vjere koju su mi usađivali roditelji

počeo se razvijati u srednjoj školi, a svoj vrhunac dosegao je

mojim odlaskom na studij u Zagreb.

Ono što me vodilo bio je moj „razum“ - sve što nisam mogao

znanstveno potkrijepiti, nisam kao takvo htio ni prihvatiti. Kako

sam odrastao u obitelji koja je vjeru poštivala i u njoj pronalazila

sebe, sa svojim ukućanima nikada nisam htio razgovarati o toj

temi. Ono što se dalo primijetiti jest da nisam htio ići na svetu

misu, niti ispovjediti se iz samo sebi poznatih uvjerenja.

U Zagrebu se puno toga promijenilo. Dobio sam slobodu govora,

isticanja svojih stavova, okružujući se ljudima koji su mi u svemu

tome davali podršku jer su i njihova mišljenja bila slična. Vjera je

u meni umirala, a s njezinim nestankom javljala se sve veća

odbojnost prema Katoličkoj Crkvi.

Kao hijena koja čeka svoj plijen, na svaki istup medija protiv

katoličanstva prvi sam davao podršku, čak i onda kada sam znao

da to nema smisla, ali do svojih sam uvjerenja držao i svim silama

ih pokušavao braniti.

Roditelji su saznali za moj način života i to ih je vrlo razočaralo, ali me nisu odbacivali. Jedina promjena u svemu bila je da se riječ "vjera" ne spominje tih nekoliko dana godišnje koliko sam boravio u rodnoj Požegi.

Jednom prilikom kada sam išao u Slavoniju, neki je čovjek na autobusnom kolodvoru u Zagrebu dijelio nekakve crvene knjižice. Nisam iz daljine mogao vidjeti o čemu se radi, pa sam prišao bliže. Shvatio je da dolazim prema njemu, uzeo je molitvenik „Naša obitelj" i dao mi ga u ruke, čestitajući mi nadolazeće blagdane (Božić je bio za nekoliko dana). U znak kulture uzeo sam to štivo,

usput gledajući gdje da ga bacim jer vjera nije nešto što želim u

svom životu. Na kraju sam ga stavio u svoju torbu u namjeri da

ga dam majci, jer meni zaista nije potreban.

Putujući kući dosađivao sam se jer prijatelj koji je također trebao

putovati za Požegu unatoč dogovoru nije došao na kolodvor.

Više iz dosade nego iz znatiželje uzeo sam u ruke tu crvenu

knjižicu i počeo čitati. Kako put traje nekoliko sati, uspio sam

pregledati dobar dio te knjige. Nešto me vratilo u djetinjstvo i

počeo sam razmišljati o vjeri, o onome čemu me majka učila.

Došavši kući ta trenutna volja za promjenama je utihnula.

Po povratku u Zagreb prijatelji su počeli ismijavati Božićnu

čestitku upućenu svim vjernicima. Ovoga puta nešto je u meni

gorljivo molilo da ostanem suzdržan. Osjećaji su bili podijeljeni.

Iz dana u dan u meni je sve manje živio čovjek kakav sam

postao, a sve se više budio čovjek kakav sam bio. Redovito sam

molio iz molitvenika ujutro i navečer.

Počeo sam primjećivati ljude na ulici, pomagati bolesnima i živjeti

život kakvim nas uči Evanđelje. Tada sam shvatio da Crkva nije

samo svećenik, već svaki čovjek koji takvim želi postati. A svi su

grješni i tko je dostojan druge osuđivati.

Po završetku elektrotehničkog fakulteta odlučio sam svoj život

posvetiti ipak nekim drugim stvarima. Otišao sam u franjevački

postulat s vodiljom da budem onaj koji će braniti Evanđelje; ne

onaj koji će tjerati ljude da vjeruju, već onaj koji će svojim

životom pokazati veličinu o kojoj je Isus govorio.

Danas ustrajem u svom pozivu, nadajući se kako ću svojim

životom biti pozivnica onima koji ne vjeruju, a ne razlog za

odlazak onih koji su vjerovali.

Iako, tko može biti dovoljno dobar razlog da napustimo svog

Spasitelja, doli nas samih… (I. B.)

Molitva je:

- **Rješenje za mnoge probleme – potrebno je**

da ljudi ponovno počnu moliti, i sve bi se

promijenilo i popravilo.

- **Bila Marijin život – kada nam Evanđelje**

govori o Mariji, uzima s njezinih usana

molitvu.

- **Bila život svetaca – svi su oni**

bili ljudi molitve.

• **Životna potreba vjernika – kao što je hrana**

potrebna za tjelesni život, tako je molitva

potrebna za čovjekov duhovni život.